

14-F 📄 2021

Res de brindis, toc de queda al triomfalisme

Un recorregut per les seus dels partits demostra que la nit electoral també sucumbeix a la pandèmia

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

El toc de queda ja és efectiu i no hi ha ni una ànima davant del Majestic, esclar. El balcó des d'on saludaven i eren victorjats Mas, Pujol i Duran en les millors nits de CiU està desert, il·luminat per una llum lunar, freda com la nit que contempla el passeig de Gràcia. El 2015 l'hotel va deixar de ser la seu electoral de la federació, venien nous temps, calia més austeritat. L'ostentació d'un hotel luxós no era la millor de les estratègies ni el més adequat dels missatges. Aquell any, les municipals del 2015 CiU les va viure a l'Estació del Nord, i la seu electoral de Junts pel Sí, la nit del 27 de setembre del mateix any, va ser al Born Centre Cultural. Aquella nit, de resultats enganyosos i plebiscits que no es guanyen però se celebren, hi havia molta gent a la plaça del Born, una celebració de masses. Tot això ja és història en temps de covid i de toc de queda.

Els carrers estan buits, ningú celebra res al carrer i les seus electorals són búnquers en què, amb bon criteri, no s'accepten militants ni simpatitzants. Quatre gats de cada partit i els periodistes. Junts ha viscut la nit a l'hotel Barceló Sants. He vist arribar la mare i la filla de Laura Borràs mentre un membre de l'organització comentava, optimista, el sondeig de TV3 i els bons resultats provisionals del partit a Manlleu: "Així hauria de ser Catalunya! Com Manlleu!" "Aigua en tenim?" "Aigua? Jo el que vull és alcohol!" "Brindarem amb aigua!" Expectatives de brindar, poca broma.

A l'Estació de Sants, la Blanca i la seva filla Claudia esperen el pare, el Javier, que ve de Madrid amb un dels últims AVE del dia. Aniran directes cap a casa per veure la nit electoral a la tele. No volien anar a votar però ho han fet a contracor. "Amb la pinça al nas?" els pregunto. Més o menys, sí. "¿Creieu que celebrareu alguna cosa?" "Esperem-ho, però la pinça al nas no sé si ens la podrem treure". La seu d'ERC és relativament a prop i l'avinguda de Roma m'hi porta de dret. Dos matrimonis segueixen els resultats pel mòbil. Han agafat

menjar japonès i es dirigeixen a casa: "Acabem de veure el sondeig i mare meva amb els ultres..." El contrast són tres amics que escuren una cervesa a la cantonada amb Rocafort: no només no estan interessats en celebrar res sinó que ni tan sols han anat a votar. Cap d'ells. No és desafecció, és desmobilització, pur desinterès.

Bars oberts

Alguns bars irreductibles encara estan oberts a quarts de deu i et donen llaunes i entrepanes per emportar. Els tècnics i elèctrics que treba-

llen davant la seu d'ERC han demanat un Glovo. "Jo només crec en el Madrid, en la meua dona i en l'Estrella Galicia", etziba el Paco, recolzat a la sortida del Bar Celona del carrer de València. "De política res?", m'atreveixo. "Reeeeeeeeee! Un enganyaximplets".

La festa de la democràcia està tancada aquesta nit entre quatre parets. A fora, la festa –és un dir– és dels *delivery*, autònoms i falsos autònoms resignats a la precarietat, guanyadors del carrer i de carrer. Un no parar de bicis, motos i patinets amb cubs de lona grocs i verds carregats de menjar i beure en direcció a cases amb la tele posada i els estòmacs raucant. Serà interessant i eloqüent saber les xifres de facturació d'aquesta nit.

Una lectura solitària

A Calàbria, a dues passes d'ERC, un sensesostre estirat en un portal espera que li arribi la son. Llegeix *Història de dues ciutats*, de Dickens. És una edició de l'any de la picor que va trobar ahir al costat d'un contenidor de paper. Intueixo que les eleccions li deuen importar un rave però m'equivoco. Fa una estona ha fullejat un diari gratuït d'abans-d'ahir per estar una mica assabentat del panorama. Voldria que els comuns tinguessin un bon resultat. Són els únics que li semblen persones una mica decents. Deu minuts després torno a passar per allà i ja té els ulls tancats. Fa un fred que pela i passarà la nit al ras.

L'adrenalina de les victòries electorals ha sigut capada per un virus. Aquestes nits, ja se sap, tot hom guanya. El triomfalisme, per decència, enguany no s'hauria d'estilar. Escolto Iceta per la tele mencionar Pasqual Maragall i presentar Illa amb els acords de *Changes* de David Bowie. En fi... —

Confluència entre el passeig de Sant Joan i el carrer Diputació ahir a les 8 del matí.

PERE VIRGILI